

Vidor Miklós verse

Halott

Rég nem te vagy, csak bennem felnövesztett,
valószínűtlen árnyképe magadnak
s ma is kísérsz: mint akit követnek,
futnék — s az álom elfog és kivallat.
És minden nőből te leszel a fájó,
a föl villantott és elérhetetlen,
te válthatnál meg a halálos ágyon
s te ölhetnél meg újra életemben...

— Hisz most már mindegy — suttogom magamban
szégyenkezőn, ha veled ért az álom
s ébredeszem. Ujjad zizeg hajamban
s kétféle szók ütnének rést a számon. —
Voltál s nem te tehetsz róla, hogy így lett,
eltüntél, én meg nem mentem utánad
s most, mint a farkasból nevelt, szelid eb,
a vér szagára, futnék s nem talállak.

Menekülnék is, meg is mentenélek,
ha tudnám, hol vagy, hány sziklás veszély,
hány szakadék közt akad el a lépted,
milyen vas-égbolt tiltja, hogy beszélj?
Mért nem izensz? A büszkeséged fáj-e?
Hisz az enyém is égetett s ma már
nem szégyellem. Bántottál. Ez aláz le?
Minden bántást kisimít a halál.

Ha tudnám, merre, hol jutok nyomodra...
Vagy csak annyit, hogy élsz! Milyen napok,
milyen gazok kerítettek hurokra?
Míg én csak várok, verset olvasok,
gondolkodom — és nem történik semmi —
halálradöbbsent csöndben, szétzilált,
üres homlokkal. Most ott kéne lenni
s itt sem vagyok. Kilökött a világ.

Tán két hónapja láttalak. Te voltál?
 Itt mítikus kép lettél, lassú láz,
 álombeli alak, fény a romoknál,
 jobbik felem, ki újra megaláz,
 veszni hagy, mert veszni hagyom. Kieget,
 mert nem megyek utána most, hogy ég,
 üres világom húnyt egén a lélek,
 szivárványos, fuldokló buborék...

Te voltál? Élsz még? Élek még? — vagy elvitt
 az ágyútűz, a tornyos bombaláng?
 A minden mindegy, vagy a meztelen hit
 véreskezű pribékek oldalán? — — —
 Elengedtem derekadat a szélben —
 most mily marok szoritja? Szép, konok
 fiatalságod lázadó tüzeiben
 magad lobogsz el? Lelked rádroyott?

Milyen halál feszíti szét remekszép,
 elérhetetlen homlokod? Szemed
 ragyogtatja-e még a fényes eszmét?
 Vagy csak itt élsz-már, csak én rejtelek
 párnáimba, mint zsugori a kincset?
 S ha kérdenek felőled, hallgatok,
 eltagadlak, vagy üresen legyintek
 s kevesebb vagy, több is, mint egy halott.

1944

AZ IS BOLOND, aki poétává lesz Magyarországon. Itt azok, akik külső formájukról Maecenasoknak látszanak, nemhogy szeretnék a nemzeti tudományokat, hanem annak pártfogóit is gyűlölni láttatnak.

Csokonai: Tempefői